

NEW YORK TIMES I BESTSELLERITE AUTOR

STELLA
CAMERON

Keha kui süütõend

VÄIKE LINN. SUURED SALADUSED

1

Purpurpunase taevaga hiline pärastlõuna.

Emma Lachance püüdis meenutada, miks ta kunagi arvas, et Pointe Judah on ainus koht, mida ta kunagi koduks tahab pidada.

Päike polnud veel täielikult loojunud, aga konnad olid juba oma mürgeldava kisakooriga alustanud ja öiselt lõhnavatest õitest levis niiskesse õhku muskusehõngu.

Emma jooksis kiiresti, kiiremini kui vaja. Viha ja solvumine võisid piitsutada sind peksleva südamega üle mahajäetud pensionärideküla Willowsi katkiste salakavalate kõnniteede ja kruusatatud tänavate kihutama. Naine püüdis jalgu mitte välja väänata ja see ajas teda veelgi rohkem vihale.

Emma pidigi vihane olema.

Emma tahtis end mehest lahutada.

“Sa oled rumal. Ja sa hakkad paksuks minema. Ma kavatsen kuberneriks kandideerida, mäletad? Ma kavatsen võita. Hoolitse parem selle eest, et sa mulle pünlikkust ei valmista, nii et võta ennast kätte,” oli Orville öelnud talle vähem kui tund aega tagasi, just enne järjekordsele

“olulisele” õhtusele kokkusaamisele minekut, mis pidi meest ilmselt kogu öö kodust eemal hoidma.

Louisianas, Arcadia vallas asuva Pointe Judah' linnapea Orville Lachance tahtis, ei – eeldas –, et tema naine kannatab välja kõik solvangud, millega mees teda omavahel olles ründab, ning naeratab talle avalikkuse ees jumaldavalt. Emma oli loobunud üritamast mehega rääkida, kui too varastel hommikutundidel koju tuli ja vaikselt voodisse pugesp, nagu mureteks ta naise ülesajamise pärast.

Emma ei saanud enam korralikult magada – see oli kuidagi seotud tema kõrval oleva vaenlasega.

Mees tekitas naises sügavat, iiveldamaajavat hirmu. Esimesest korrast, mil mees oma raevu Emmale näitas, oli naisel selge, et tema abikaasa võib ohtlik olla. Iga purustava hoobiga televiisori või nõudevirna pihta reetis viha mehe näos, et palju parema meelega peksaks ta naist. Emma peab järgmistel nädalatel ettevaatlikult tegutsema, mehe kahtlusi äratamata tema vastu tõendeid koguma. Kuberneriks pürgiv linnapea ei lase skandaalil vaikides oma auahneid plaane rikkuda.

Päikese käes silmi kissitades pööras Emma paremale järgmisest tänavast, mis viis mäest alla, ja aeglustas tempo sõrgini. Tema põsed õhetasid ja kahvatult betoonilt peegelduv valgus muutis ümbruse muutuvate värvidega pimestavaks maastikuks. Tumedatest prillidest polnud mingit abi.

Tagantpoolt lähenes mootori mürinal auto ja vana Cadillac libises aeglaselt mööda. Emma kahtles, kas autol amorte enam üldse oli. Valge auto liikus kergelt kõikudes edasi ja kuna ta nägi vaevast esimest istuva paari päid, arvas ta, et tegemist oli vanemate inimestega. Ilmselt tulid nad siia ringi vaatama, eeldades, et külas käib vilgas elu.

Inimene, kellel oli mõte ja raha seda projekti arendama hakata, polnud taustauuringuid teinud. Lähim koht, kuhu minna, oli väike soise jõesopi ääres asuv linnake Pointe Judah, mis nägi välja samasugune nagu siis, kui Emma laps oli. Korraliku keskusega linn või lennujaam oli siit liiga kaugel inimeste jaoks, kellel oli aega ja perekond, kellele külla minna.

Emma sörkis veidi koha peal, hüples ühelt jalalt teisele ja varjas käega silmi päikese eest. Roomajad tulid rohtukasvanud kruntidelt kõnniteele. Emma käis vähemalt korra nädalas siin jooksmas, sest teisi inimesi siin ei käinud.

Eemal seisis keset teed sinine välikäimla. Varem seda siin polnud, nii et võib-olla alustavad nad uuesti ehitamist. Mitmesuguses valmimisjärgus majakarbid, mille vahel kasvasid metsviinapuud ning lahtistest katustest sirutusid lillade, oranžide ja valgete bugenvilleade laigud, meenutasid pahupidi pööratud kasvuhoo- neid.

Emmale lähenes kergel sammul kallakust üles tulev jooksja. Mees. Suur, tugev mees. Emma nägi ainult seda ning jooksis kõheldes mehele vastu. Kui ta järsku ringi keerab ja tuldud teed pidi tagasi jookseb, arvab mees, et naine põgeneb tema eest.

Seda ta teekski.

Ükskõik, kummas suunas Emma jookseb, mees võib ta ikka kätte saada.

Emma jooksis hingeldades edasi, süda tagumas. Ta vastas mehe tervitusele, ent ei vaadanud tema poole, kui too temast möödus.

Kas Orville võis teada saada, et ta siin käib? Kas ta oli taibanud naise plaani ta maha jätta ja otsustanud, et naine sureb pigem hül- lunud võõra käe läbi, kui tekitab linnapeale ebamugavusi?

Milline paranoiline mõte.

KEHA KUI SÜÜTÕEND

* * *

Naine, kellest Finn Duhon just möödus, võis olla Emma Balou, aga see oli vähetõenäoline. See Emma Balou, keda ta keskkoolist mäletas – tark, uje tüdruk, kes ei märganudki, et poiss teda liiga palju vahtis –, oli pikk nagu mööda jooksnud naine, ja meekarva blond. Sellega kõige silmatorkavamad sarnased jooned ka piirdusid. Mees arvas, et lapselikult kõhn Emma Balou võis küll olla vormikaks jooksjaks kasvanud.

Ta ei tohiks tagasi vaadata, aga ta oli ainult inimene; tegelikult oli ta väga inimlik. Finn keeras ringi ja jooksis tagasi, rõõmustades, et päike oli madalamale vajunud. Valges maikas ja lühikestes pükstes naine jooksis edasi. Naise juures oli midagi tuttavat. Ta oli üle saanud igasugusest uudishimust – ilmselt polnud mees teda üldse huvitanud.

Naine üritas jooksurütmi katkestamata mehe poole vaadata.

Finn jäi seisma ja tundis rahulolu. Ilmselt oli ta naisele siiski mingit mõju avaldanud.

Naiste puudumine tema elus andis tunda. Oli aeg, mil ta ei hoidnud naiste seltskonnast eemale ega kahtlustanud nende motiive, kui nad temast huvitatud olid. Mehe suhtumise muutumisel olid tõsised põhjused.

Emma jäi seisma. Ta keeras aeglaselt ringi ja vaatas märke. Mees oli samuti seisma jäänud, käe päikese varjuks silme ette tõstnud ning vaatas tema poole. Mees tuli aeglaselt naisele vastu. Kihk karjudes minema tormata läks õnneks ruttu üle. Mees oli seisma jäänud, kuna arvas, et tunneb naist, nagu temagi arvas, et mees on talle tuttav.

Emma jalutas tulnud teed tagasi kuni tema ja mehe vahele jäi paar jardi maad. Emma võttis prillid eest, leidis tagataskust taskurätiku ja puhastas põhjalikult prille. Siis lükkas ta pikad märjad juuksesalgud näolt ära.

“Tere,” ütles mees. “Emma Balou, eks ole?” Ta pühkis käsi varrega laupa ja tõmbas sõrmedega läbi lühikeste mustade juuste.

Ainult need, kes ei elanud enam linnas, ei teadnud, et ta on proua Lachance, need, kes olid ära kolinud ammu enne seda, kui ta kaksteist aastat tagasi Orville’iga abiellus.

Võõra naeratust polnud võimalik mitte märgata, valged hambad paljastusid laialt päevitunud näos. Nad astusid lähemale ja naine tõstis käe suule. “Finn Duhon? Noh, olgu ma... Finn Duhon, *oled* see sina? Arvasin, et sa oled veel merevæes.”

“Sõjavæes. Enam ei ole,” ütles mees ja naine nägi, et mehe silmad olid samasugused erkpruunid nagu varem. Nägusast poisist oli kasvanud kõitev mees. Tegelikult enamgi veel. Emma nägi mehe näol inimese ilmet, kes on näinud liiga paljut liiga kaua. Finni keha andis tunnistust raskest füüsilisest treeningust.

“Sa olid erivâgedes? Nii seda vist nimetati?”

Mees noogutas. “Jah, just nii. Mida sa ise oled teinud?”

Kuum tuuleõhk logistas kriuksuvat välikäimla ust.

Käed puusas, kummardus Emma veidi ja vaatas oma kulunud jooksukingi. “Suurt midagi. Käisin Tulane’is, aga otsustasin pärast teist kursust ära tulla. Mul on vanas Oakdale Mansionis kauplus. Selle nimi on Vaata Ringi.” Naine naeris. “Selle peale tuli minu kaastöötaja Sandra, sest meil on üsna mitmekesine valik. Ja rahvas astub sisse, sest nad ei tea, mida oodata. Mul on kauplusega palju tegemist.”